

Levelek és ajándékok a tengerentúlról

Idén januárban egy csomagot és egy nagyon kedves levelet hozott a posta dr. Grátzer Miklós aranydiplomás erdőmérnöktől, a Sopron-Vancouver Alumni elnökétől. A levelet teljes terjedelmében idézem:

„Kedves János!

Küldök Neked egy kis „Képes-Könyvet”. Ez eredetileg gyerekeinknek, családi használatra készült, de abogy elnézem, talán jelentene valamit ottbon is.

Benne vannak a kint végzett 5. soproni évfolyam tablói, ha jól emlékszem 141 fényképpel. A neveket nehéz elolvasni, de Roller könyve mindenkit felsorol. Benne van az egyetlen kép a Sopron Divízió tanári karáról. Egy-két név esetleg ismeretlen, de Roller, Jablanczy, Tuskó, Witt, Fodor, Opt a múlt század közepének közismert, nagy nevei.

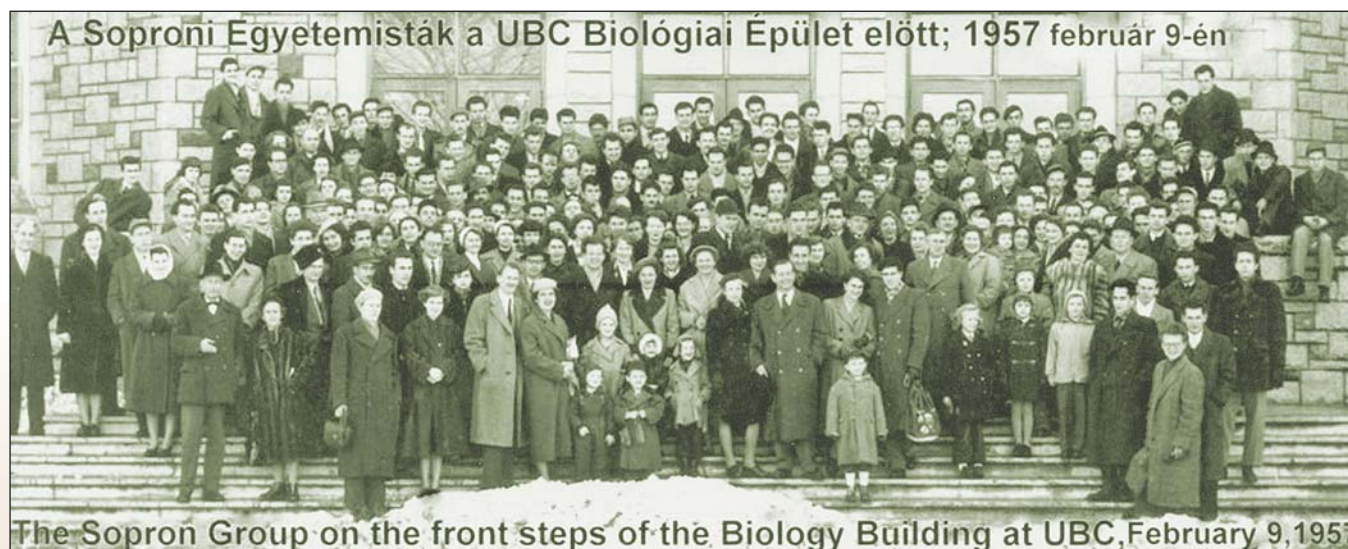
A csoportkép első pillanataiban csak egy csomó embert ábrázol 1957-ből, de szerény meglátásom szerint történelmi emlék. Ez egy teljes „elveszett” magyar erdőszegenerációt mutat, 200 diákot és 20 tanárt (és egy-két tanár-gyereket). Ma-

a nehéz és göröngyös utat, amit a soproni divízió bejárt és az összetartást is, amit ezen a hosszú úton is megőriztek.

Dr. Grátzer Miklós márciusban egy újabb levéllel és egy különleges ajándékkal örvendeztetett meg minket, egy fából faragott medveszoborral és egy jelvényvel. Ezekről a következőket írja: „A sziú indiánoknál az ún. „spirit bear” a barátság, az összetartás és az erő szimbóluma. A medve hátán egy bölénybőr, a lábakon pedig sasotlakk láthatók. Az erdő a medve tulajdona, a préri a bölényé, az ég pedig a sasé. Ebből a hármas megosztásból származik a harmónia. A jelvény pedig a soproni aulában 2011-ben felavatott bronztáblánk másolata.”

A Sopron-Vancouver Aluminit sok neves személyiség látogatta meg, amiről így ír: „Ha nem is érdemeljük meg, de igen jól esik, hogy vezető magyar államférfiak, Áder János, Semjén Zsolt, és most, a múlt héten a volt köztársasági elnök, Schmitt Pál, vagy a filmrendező, Koltai Gábor mind felkeresnek bennünket, mint az 56-os forradalom utolsó maradványát.”

A Kapocs 2014. áprilisi számában, a köztársasági elnök látogatásáról szóló cikket Grátzer Miklós a következő szavakkal

gyarország megduplázta az itteni szakemberlétszámot, felmérhetetlen ajándékot adott British Columbiának és a magyar erdőszetek megszületett egy távoli, de erős ága.

A székely kapu a vancouveri egyetem erdőszeti épülete előtt a mi ajándékunk, úgyszintén a kopjafa is. A szoborgyűjtemény képe kollégánk, Józsa Laci kertjében készült. Ő faragta a soproni egyetem előtt álló totemoszlop ajándékunkat is. A motívum a lazac, ami mindig visszatér születésének édes vizébe, és a mi szellemi bazatérésünket szimbolizálja. A 10. oldalon Kanadába érkezésünk 50 éves évfordulójának a bronz táblája.

Minden évben 12-szer találkozunk „soproni ebéden”, egy nagy összejövetelen, és 32 éve mindig Szász Pistáké (...) tanyján nyári pikniken. Erről is van egy kép.

Innen távolból is köszönöm munkádat az OEE Könyvtár „strázsálásáért” és mindnyájatoknak az OEE-ért tett működésért.

Bellingham. Jan 8, 15

Miklós

(Dr. Grátzer Miklós, aranydiplomás erdőmérnök, Sopron-Vancouver Alumni Elnök)

A levelet megköszöntem és örömmel raktam vitrinbe a megküldött képeskönyvet, ami oly szépen foglalja össze az

zárja: „...felmerül a kérdés: mi az, ami összetartott ennyi sajátos és egyéni karaktert közel hat évtizeden át? Mi az az érzelmi mag, mi a közös nevező, ami nemcsak összekovácsolt kétszáz egyént a múltban, hanem a fogyatkozó maradék ma is vitális egység? Az első magyarázat talán az egyfajta bűség. Az ország minden sarkából jöttünk, de a leghűségesebb város lett otthonunk, ami belső kötelezettség. Kötődünk szülőföldünkhez, fiatalon kapott magyarságunkhoz és kultúránkhoz, szakmáinkhoz és ősi egyetemünkhez. Ezt a ragaszkodást és bűséget könnyebb volt életben tartani egyformán érző rokon lelkekkel és az egymásra utaltság táplálja a közösséget. A másik mozgatóerő a misztikus, de reálisan is élő „selmeci szellem”. Az egymás iránti megértés, kölcsönös segítőkészség, közösségi kötődés, igaz és mély barátság ápolása akkor is gazdaggá tett bennünket, amikor koldus szegény menekültek voltunk és ma is irányító gondolati és érzelmi elemek. Mit szeretnénk felírtnak, amikor az utolsó is régen eltávozott sorainkból? Elkerültük a szétszakadást és idegen világban sem lettünk „oldott kéve” és becsülettel eljártottuk a reánk kényszerített szerepet a történelem színpadán.”

Kedves Miklós Bátyám! Köszönjük az ajándékokat és az üzenetet a tengerentúlról!

Dr. Sárvári János, a könyvtár őre